

Chris Ryan

KRACHTSTRIJD

Proloog

20 april. 's Nachts.

De atmosfeer was warm en vochtig, terwijl de vage geur van de wilde irissen die op de helling groeiden door de nachtlucht zweefde. Josh Harding bleef even staan. Hij bracht zijn in Rusland gefabriceerde AN-30-geweer naar de schouder, waarbij de kolf tegen de dunne linnen sjaal drukte die hij om zijn schouder had geslagen. Hij kneep zijn ogen halfdicht. Onmiddellijk kwam de huid van zijn gezicht vol rimpeltjes te zitten terwijl hij zich concentreerde op de dunne kruisdraden van het vizier.

De man in dat vizier was ongeveer dertig jaar oud, had een zwarte, piekerige baard en de trage, moeizame tred van iemand die van plan was om na een lange dag van hard werken naar bed te gaan. Een stuk of wat flakkerende houtblokken van een kampvuur verlichtten de duisternis en wierpen wat bleke lichtbundels over het nietige kampement. Josh zag verscheidene mensen in en uit de schaduw bewegen. Let niet op ze, hield hij zichzelf voor. Hij vernauwde zijn blik nog verder. Blijf je concentreren. Wacht tot het wapen en het doelwit perfect op één lijn liggen. Haal dan pas de trekker over.

Eén kogel, bedacht Josh. Meer is er niet voor nodig om de schedel van een mens te verbrijzelen.

Er liep op de wereld slechts een handvol mensen rond die je in alle goedmoedsrust kon liquideren. Zonder een greintje twijfel en zonder een spootje spijt. En Khalid Azim – wereldwijd gezien een van de vijf belangrijkste leiders van Al-Qaeda en de man die beschuldigd werd van het uitvoeren van een terroristische gruweldaad in het Verenigd Koninkrijk – was er daar één van.

Er bewoog iets. Er liep een vrouw door het kampement, waardoor

Josh geen zicht meer had op zijn doelwit. Josh aarzelde. De kogel die hij in de AN-30 had gestopt was van gehard wolfram gemaakt, een dodelijke legering die speciaal voor het gevechtsterrein was ontwikkeld: er werd van gezegd dat het een persoon kon doden, dat het zich vervolgens een weg dwars door het lichaam zocht, en daarna nog voldoende kracht over had om de volgende persoon die erdoor werd geraakt ook te doden. Althans, dat stond in de door de fabrikant bijgeleverde handleiding, be-sefte Josh. Elke soldaat wist dat apparatuur nooit precies dát deed wat er op de verpakking stond. Er bestónd een kans dat hij zich dwars door de vrouw boorde om vervolgens Azim onschadelijk te maken. Maar het was riskant. Een stuk bot of zelfs een ader kon de kogel uit zijn baan brengen en ervoor zorgen dat hij zonder verder schade aan te richten ergens in de grond sloeg. En zodra Josh de trekker overhaalde zou het hele kamp weten dat hij hier in de heuvels zat.

Als ik ooit een school voor huurmoordenaars mocht beginnen, hield Josh zichzelf voor, dan weet ik precies hoe mijn eerste les zal luiden. *Je kunt maar één enkel schot lossen. Zorg ervoor dat het meteen raak is.*

Azim deed een stapje opzij. De vrouw stond nog voor hem, waardoor Josh zijn wapen nog steeds niet rechtstreeks op zijn doelwit kon richten. Er stapten twee andere mannen naar voren, beiden zwaarbewapend. Ze schermden Azim als het ware af, die het volgende moment weer in de tent verdwenen was. ‘Verdomme,’ mompelde Josh binnensmonds. ‘Ik ben hem kwijt.’

Hij ontspande zijn onderarm, waardoor het geweer langs zijn zij zakte, en keek teleurgesteld naar het kampement. Ashfaq Dasmunshi bewoog zich geluidloos naar de plaats waar Josh stond. ‘We krijgen best nog eens de kans hem te grazen te nemen,’ zei hij.

Josh knikte. Drie maanden lang was hij in het grensgebied waar de meest loyale aanhangers van Al-Qaeda woonden op zoek geweest naar zowel Azim als Osama bin Laden; hetzelfde gebied waar de terroristenleiders steeds weer naartoe terugkeerden om zich te oefenen en te leren omgaan met nieuwe wapens, ondertussen voorbereidingen treffend voor hun volgende gruweldaad. Sinds hij vijf jaar geleden tot het Regiment was toegetreden, had men hem een aantal lastige opdrachten gegeven: om te beginnen in Bosnië, daarna tijdens de invasie van Afghanistan, en vervolgens tijdens de Tweede Golfoorlog. Maar dit was de moeilijkste van allemaal. Hij was uitgeleend aan de afdeling van de Fir-

ma die zich met terroristenbestrijding bezighield – een zeer gespecialiseerde groep mensen – en was naar de Afghaans-Pakistaanse grens gestuurd met een opdracht waarvan de omschrijving even simpel was als de uitvoering moeilijk: spoor zoveel mogelijk Al-Qaeda-leiders op als je kunt vinden en schakel ze uit; het geeft niet hoeveel geld het kost en welke risico's je daarbij loopt.

‘We hebben hulp nodig,’ zei Josh. ‘Ik zal contact met de basis opnemen.’

Ashfaq knikte. Ze werkten nu drie maanden samen. Ze trokken te voet of per motorfiets door het bergachtige gebied, waarbij ze plaatselijke dorpelingen al dan niet met behulp van geld probeerden over te halen met informatie over de brug te komen die hen dichter bij hun doelwit zou brengen.

Josh was zich bewust dat Ashfaq een huurling was: hij deed dit uitsluitend voor de vijfhonderd dollar per dag die hij betaald kreeg, om vervolgens weer naar zijn dorp terug te keren en als een vorst te leven van het geld dat hij de afgelopen paar weken had verdiend.

Maar tien jaar militaire ervaring had Josh geleerd dat huurlingen in het gevechtsterrein minstens even goed konden zijn als reguliere soldaten. Het maakte geen verschil of een man zich inzette voor de verdediging van zijn eigen land, of ter meerdere glorie van zijn portemonnee – zolang hij maar wist hoe hij zijn wapen vast moest houden en bereid was deel uit te maken van een team, zou Josh nooit vraagtekens bij zijn motieven plaatsen.

‘We zullen snel moeten zijn,’ zei Ashfaq. ‘Ze blijven niet langer dan een uur of drie in dat kamp. Vier uur maximaal.’

Josh wierp nog een snelle blik op het kampement. Hij had er een stuk of twaalf personen geteld, onder wie minimaal twee vrouwen. Een eenheid van zesendertig man zou genoeg zijn om er een aanval op uit te voeren, vooropgesteld dat de mannen fatsoenlijk bewapend waren en kundig geleid werden. Hij pakte de satelliettelefoon, keek om zich heen om er zeker van te zijn dat ze nog steeds uit het zicht waren en toetste vervolgens een nummer in.

‘Wat wil je, Harding?’ zei Mark Bruton.

Het basiskamp bevond zich in Khost, ongeveer tachtig kilometer verderop langs de grens. Het diende als hoofdkwartier voor de Britse en Amerikaanse soldaten die zich sinds de invasie van twee jaar geleden in

het land bevonden. Hoewel het alweer drie maanden geleden was dat Josh daar voor het laatst was geweest, was het ook de plek waar hij zich moest melden voor orders.

‘We hebben Azim gevonden,’ zei Josh. ‘Ik heb steun nodig om hem te neutraliseren.’

‘Waar zit je?’ klonk de barse stem van Bruton.

Via de satelliettelefoon klonk de stem even duidelijk alsof de man pal naast hem zat. Het doet er niet toe waar die kakker zat, bedacht Josh terwijl het stemgeluid van de commandant zijn zenuwen teisterde. Zelfingenomen, bekrompen, en de plank volkomen misslaand – ze klonken allemaal eender.

Josh gaf de GPS-coördinaten door. Ze zaten hoog in de bergen, pal aan de Afghaanse kant van de grens, tussen stammen en krijgsheren die zich aan geen wet of overheid iets gelegen lieten liggen en alleen hun eigen gezag erkenden. Grenzen betekenden hier helemaal niets: elke stam vormde een overheid op zich.

‘Blijf zitten waar je zit, Harding,’ zei Bruton. ‘Ik stuur een kruisraket die het kamp met de grond gelijk zal maken. Ik stop een stuk of wat onbemande vliegtuigjes in de mix om eventuele achterblijvers uit de weg te ruimen en stuur vervolgens een Black Hawk om je op te pikken. Heb je dat?’

Josh hield de Motorola 9500 satelliettelefoon nog wat steviger vast. Het apparaat stond in rechtstreeks contact met een Iridium-satelliet die op een hoogte van enkele kilometers boven de aarde hing en hij voelde hoe het dunne zwartplastic omhulsel van het toestel trilde onder zijn keiharde greep. ‘Ik ben al drie maanden lang bezig die man op te sporen,’ reageerde Josh kortaf. ‘Ik heb helemaal geen tijd om een raketaanval af te wachten. Het enige dat ik nodig heb zijn een stuk of wat knapen in een heli, dan kunnen we eropaf en nemen hem te grazen.’

Even was het stil. Zelfs op de enorme afstand die hen scheidde meende Josh de irritatie van Bruton te kunnen voelen. ‘Het is niet de bedoeling dat met deze actie medailles verdiend gaan worden, Harding. We zetten raketten in. Blijf zitten waar je zit en wacht op de grote jongens.’

‘Maar...’

Dat enkele woord kwam met moeite over Josh’ lippen, maar de rest van de zin werd nooit uitgesproken.

‘Verdomme, dat is een bevel, Harding. Heb je dat begrepen?’

‘Ik zal het vuurwerk naar het doelwit leiden, majoor,’ antwoordde hij stijfjes.

Hij legde de telefoon neer en schakelde hem uit. Tien jaar in het Britse leger, waarvan vijf bij het Parachute Regiment, waarna hij naar Hereford was overgeplaatst, hadden Josh geleerd hoe hij zijn woede moest kanaliseren. Een meisje met wie hij eens een tijdje had aangerommeld had hem er zelfs een boek over gegeven: haal diep adem, probeer ergens binnen in je een rustig plekje te vinden, benadruk het positieve, en nog wat onzin die hij zich niet eens meer kon herinneren. Het meisje had hem de bons gegeven nadat hij net een keertje te vaak over de rooie was gegaan en hij had het boek nooit uitgelezen.

Maar wie het ook geschreven mocht hebben, de auteur had nooit te maken gehad met zo’n kippenbrein als Mark Bruton. Aan die man alleen al zou een heel hoofdstuk kunnen worden gewijd.

‘De idioot,’ zei Josh vol minachting, en hij keek naar Ashfaq. ‘Hij stuurt er wat kruisraketten op af en vervolgens een heli om ons hier weg te halen.’

‘Maar dat kan uren duren,’ reageerde Ashfaq.

Josh knikte.

Heel even gleed er een teleurgestelde blik over het gezicht van Ashfaq. Josh wist dat de andere man deze actie net zo graag wilde afronden als hijzelf. Op elk lid van de Al-Qaeda-beweging dat ze gevangennamen en liquideerden stond een bonus van duizend dollar.

‘Azim slaapt nooit twee nachten achter elkaar op dezelfde plaats, en hij slaapt nooit langer dan een paar uur. Hij is constant op weg; zo lukt het hem in leven te blijven,’ zei Ashfaq. Hij sloeg een mug weg die op zijn dikke, keurig geknipte baard was neergestreken. ‘Misschien hebben we geluk, misschien ook niet. We zien wel.’

Josh wierp een blik op zijn horloge. Het was even na elfen ’s avonds. Rond vijf uur morgenochtend zou het licht worden. De kans was groot dat Azim om drie uur al was verdwenen. Op die manier hadden ze maar een uur of vier.

Josh gaf de coördinaten van de positie aan de basis door en ging toen op de kiezelachtige grond liggen. De afgelopen drie maanden was hij er aan gewend geraakt om in de openlucht te slapen, en zijn lichaam was door de ruwheid van de grond alleen maar meer gehard geworden. Het vage aroma van de bergbloemen zorgde er zelfs voor dat hij gemakkelijk

in slaap viel. Na een uur of twee werd hij dan weer wakker en voelde hij zich even fris en alert als wanneer hij net uit het fitnesscentrum kwam.

Josh keek omhoog naar de sterren. Een aanval met raketten was in dit conflict gezinszins het antwoord, besepte hij. Dat leidde alleen maar tot een soort robotoorlog, en zo iets kon niet vergeleken worden met een professionele inzet van militairen. Je moest bereid zijn dezelfde risico's te nemen als de vijand nam. *En dat hield in dat je bereid moest zijn je leven op het spel te zetten.*

Josh sloot zijn ogen half. De Motorola-telefoon die aan zijn koppel was bevestigd had hij op trillen gezet: een paar minuten voor de raket zou inslaan zou hij door een telefoontje worden gewekt. Hij hield zich altijd voor dat je moest slapen zodra het kon. Je wist nooit wanneer je weer de kans zou krijgen. Toen hij wakker werd, draaide hij zich om en keek op zijn horloge. Het was kwart over een 's nachts. Josh kwam met een ruk overeind. Hij zette de AN-30 tegen zijn schouder, drukte zijn oog tegen het telescoopvizier en liet zijn blik over het kamp glijden. Op een schildwacht na die rond het kampement patrouilleerde was er verder geen beweging te bespeuren.

Waar zitten ze? vroeg Josh zich af.

Hij zocht de nachtelijke hemel af, op zoek naar een condensstreep tussen de fonkelende sterren. Hij had genoeg kruisraketten gezien om ze snel te kunnen herkennen: ze bewogen zich bijna gracieus door de lucht voort, als eenden die vlak boven het wateroppervlak scheren. Het enige geluid dat ze maakten was een laag, schor gedreun. Ze waren in Afghanistan een redelijk vertrouwd beeld geworden, wist hij. *Zelfs de kinderen herkennen die dingen.*

Hij pakte de Motorola en toetste het nummer in. 'Komt er nog wat van?' zei hij in de telefoon.

'Blijf zitten waar je zit, Harding,' zei Bruton. 'De raketten worden in gereedheid gebracht.'

Josh wierp een snelle blik op het kamp. 'Ik was niet van plan nog veel langer te wachten.'

'Nogmaals, blijf zitten waar je zit,' snauwde Bruton. 'Het duurt niet lang meer of het vuurwerk begint.'

Josh klapte de telefoon dicht. Hij ging weer op de grond liggen. Met kruisraketten vocht je geen oorlogen uit, zei hij tegen zichzelf. *Met zwaarden en sabels zouden we een stuk beter af zijn.*

Josh raadpleegde zijn horloge. Kwart over twee. Hij was ervan overtuigd dat hij in het kamp iemand zag bewegen. Maakten ze zich gereed om te vertrekken? vroeg hij zich af. Of wisselden de schildwachten elkaar alleen maar af?

Hij toetste hetzelfde nummer opnieuw op de Motorola in. ‘Waar blijven ze?’ wilde hij weten.

‘Er zijn wat probleempjes met de kruisraketten,’ antwoordde Bruton. ‘Voor twee miljoen dollar per stuk zou je denken dat ze je een raket leveren die van een fatsoenlijke startmotor is voorzien. We zijn nu genoodzaakt er een vanaf een in de Indische Oceaan gestationeerde Amerikaanse onderzeeër te lanceren. Het kan zijn dat het iets langer gaat duren.’

Josh ging weer op de grond liggen en probeer nog wat te slapen. Ondanks het feit dat zijn ogen dicht waren wilde de slaap maar niet komen. Hij zinderde van woede. Drie maanden lang ben ik in deze woestenijs bezig geweest met het opsporen van die schoften. Drie maanden lang klotevoerd, zonder de gelegenheid te krijgen je fatsoenlijk te wassen en met alleen maar een verdomde grot om in te slapen. *En nu ik eindelijk een van die klotzakken heb weten te vinden, zorgen ze ervoor dat hij me tussen de vingers door glipt.*

Nog een uur ging voorbij. Het was nu vijf voor halfvier. De schildwacht tapte wat water af uit een van de vaten die op een van de pick-ups stonden. Om zich te wassen, bedacht Josh. Dat hield in dat ze op korte termijn zouden vertrekken.

‘Het duurt nu niet lang meer of ze zijn verdwenen,’ sprak hij kortaf in de telefoon.

‘Rustig maar,’ zei Burton. ‘De raketten zijn gelanceerd en de heli is onderweg. Bereid je erop voor dat je wordt opgepikt. Dan kun je hier een douche nemen.’

Josh stond op de berghelling. Hij zag hoe de schildwacht een waskom klaarzette en een ketel met water van het vuur had gehaald, om die vervolgens mee naar de tent te nemen. Ze gaan weg, besefte hij. Even wassen en dan snel een kop thee, en dan gaan ze weer op weg.

Hij keek omhoog naar de lucht. Als de raket afkomstig was van een van de onderzeeboten van de Amerikaanse marine, zou het een Raytheon Tomahawk moeten zijn. Die vlogen subsonisch – langzamer dan het geluid, zo’n negenhonderd kilometer per uur, dezelfde snelheid als een

straalpassagiersvliegtuig. Als de kruisraket vanaf een onderzeeboot in de Indische Oceaan was gelanceerd kon het nog wel tien minuten duren voor hij hier in zou slaan.

Josh kwam in beweging en begon steeds kleiner wordende rondjes te lopen. Er was een briesje opgestoken, dat het witte gewaad dat losjes om zijn lichaam hing deed ritselen. Nadat hij zich de afgelopen drie maanden alleen maar af en toe in een beekje had kunnen wassen en regelmatig de nacht in een grot had doorgebracht, voelde hij het vuil bijna letterlijk aan zijn huid vastplakken. Het was goed dat hij weer terug naar de basis kon, hield hij zich voor. *Maar ik ga niet eerder terug voordat ik een man of twee aan mijn totaalscore heb toegevoegd.*

Hij liet zijn vinger langs de trekker van de AN-30 glijden. Er was een kans dat hij die lui zelf kon omleggen. Maar om daarbij ook Ashfaqs leven op het spel te zetten was niet eerlijk. Dat was slechts een ingehuurde kracht. Toch kon één met een machinegeweer bewapende man bij een kampement waar de mensen net wakker werden een hoop schade aanrichten. Hij kon de schildwacht vanaf hier met één enkel schot neutraliseren. En dan als afleidingmanoeuvre er wat handgranaten naartoe gooien. Vervolgens er snel op af, gekleed als een bewoner van dit gebied, en dan maar hopen dat hij ze allemaal te grazen kon nemen voor ze besfeften wat er aan de hand is.

Nee, hield hij zichzelf voor. Op dat soort geluk kun je nooit ofte nimmer rekenen. Dat wordt pure zelfmoord. En daar is absoluut geen enkele glorie aan te verdienen.

‘Hoorde je iets?’ fluisterde hij tegen Ashfaq.

De Afghaan knikte. ‘Een startmotor,’ antwoordde hij. ‘De witte pickup. Die gaat weg.’

Josh kneep zijn ogen halfdicht in een poging beter te kunnen zien. Hij zag hoe aan de passagierskant een man instapte, terwijl een tweede man achter het stuur plaatsnam, waarna de motor aansloeg. De auto kwam in beweging en reed over de berghelling.

De schoft ontsnapt.

Hij tuurde opnieuw door het telescoopvizier van de AN-30. Eén kogel, hield hij zichzelf voor. Een band aan flarden schieten, en dan maar hopen dat de auto daardoor de helling af zou storten. Achter zich hoorde hij het verre gebrom van de Tomahawk, net als bij een vliegtuig, maar alleen iets zachter, en een stuk lager vliegend. Hij haalde de trekker over.

De kogel boorde zich in het lege terrein met hier en daar wat struikgewas. De pick-up reed gewoon door.

Het volgende moment werd de hemel verlicht door een oogverblindende lichtflits. De Tomahawk, ook wel aangeduid met BGM-109, kon worden uitgerust met een explosieve lading van vierhonderdvijftig kilo springstof, waarmee grote doelwitten of ondergrondse bunkers konden worden vernietigd. Het wapen kon echter ook worden voorzien van vierhonderdvijftig kilo aan kleine clusterbommetjes, die tot gevolg hadden dat er tientallen kleine maar dodelijke explosieven over het kampement zouden worden uitgestrooid. Nu pas besepte Josh dat deze kruisraket een vernietigende hoeveelheid clusterbommen met zich meevoerde. De bommen kwamen als rolletjes confetti uit de raket getuimeld. Het kamp werd in een regen van vuur ondergedompeld, en terwijl de vuurbal steeds verder aanzwol, leek alles wat in het pad van de bommen lag te worden opgezogen, weggevaagd. Josh kon het *pop, pop, pop* van de in het dal ontploffende explosieven duidelijk horen, even later gevolgd door de tegen de hellingen weerkaatsende echo's, zodat er een moordende golf van geluid ontstond.

Josh richtte zijn blik weer op de witte pick-up. Die reed momenteel over de onverharde weg die naar het eind van het dal leidde en kon elk moment uit het zicht verdwijnen. Dat móét hem zijn, bedacht Josh grimmig. *Ze kunnen zoveel vuurwolken op de aarde laten neerdalen als ze willen, maar dat is allemaal zinloos zolang het doelwit er niet recht onder staat.*

Het volgende moment hoorde Josh het typisch kloppende geluid van rotorbladen die boven hem door de lucht klauwden. De geur van kerosine daalde over hem neer toen het toestel onder een steile hoek uit de hemel kwam vallen. De Black Hawk bleef anderhalve meter boven de grond hangen. Een militair hing half uit de heli en gebaarde Josh dat hij aan boord moest klimmen.

Hij keek nog een keer naar de pick-up. De wagen trok een dicht stofspoor achter zich aan, verdween op dat moment om een bocht en was niet langer meer te zien. *Precies zoals ik al vermoedde. De schoften zijn ontsnapt.*

Het stond op het punt licht te worden toen de heli midden in de compound landde. Josh sprong door een zijdeur naar buiten en liep over de

smalle strook asfalt die van de landingscirkel naar een klein platform leidde. Drie maanden, ging het door hem heen terwijl hij naar de rij lage, geprefabriceerde hutten keek die samen de mess, de troepenonderkomens en de debriefingsruimtes vormden. Dat was een hele tijd om in je eentje in de woestenij te zitten, terwijl je volkomen op jezelf was aangewezen.

Een paar glazen bier, iets eten, een douche en dan bijslapen. In die volgorde, vond Josh.

‘Harding?’ zei een jonge soldaat die naast de strook asfalt stond.

Josh knikte. De man was misschien negentien of twintig, een verbindingsman die zo te zien voor het eerst op een echte missie was uitgezonden. Ik ben zelf nog maar net dertig, besefte Josh. Maar als ik nieuwe rekruten zie krijg ik vaak de indruk dat ze zó bij moeders pappot vandaan komen.

‘Ja, dat ben ik,’ reageerde hij.

Hij zag hoe de verbindingsman hem van top tot teen snel opnam. Gekleed in een lang wit gewaad, met sandalen aan zijn voeten, een zwarte baard en zijn geweer op zijn rug, besefte Josh maar al te goed dat hij er zo langzamerhand meer uitzag als een Afghaanse krijger dan als een Britse militair. Zijn gezicht was door de zon en de wind tot donkerbruin verweerd, en het zweet en het vuil hadden zich tot diep in zijn huid gedrongen, waardoor die op ruw leer was gaan lijken.

‘Bruton zou je graag willen spreken; over een uurtje,’ zei de soldaat. ‘Kamer C.’ Hij zweeg even. ‘Misschien dat je je eerst even wilt wassen voor je naar hem toe gaat.’

‘Stink ik soms te erg naar jouw smaak?’ vroeg Josh.

‘Je ruikt afschúwelijk.’

Josh grinnikte. ‘Ik kan je verzekeren dat sommige dingen nog veel erger stinken dan ik, ook nadat ik een tijdje in de wildernis heb gezeten. Daar zul je snel achter komen.’

Glimlachend liep hij naar de mess. Khost was al vrij snel na de inval in Afghanistan door de geallieerden als vooruitgeschoven basis ingericht. Van alle bases die de geallieerden hadden gebouwd was dit de meest afgelegene en rudimentaire: dichterbij Kabul waren de Amerikanen en Britten welkom geheten, of werden op z’n minst getolereerd, maar hier werden de geallieerde militairen gehaat met een intensiteit die alleen maar door godsdienst kon zijn geïnspireerd. Ze waren niet alleen

het land binnengevallen, het waren ook nog eens ongelovigen.

Als je de compound verliet was de kans groot dat een van de kinderen uit de buurt een molotovcocktail naar je toe slingerde. Het leek hier, vond Josh, erg op Ulster. *Maar dan met slangen en kerrie.*

‘Hé, kijk eens wie we daar hebben. Osama,’ riep een man vanaf de andere kant van het vertrek.

Josh glimlachte opnieuw. Hij had Peter Boshell onmiddellijk herkend. Even oud en een van de vijf mannen van het Regiment die in Khost waren gestationeerd. Maar de kans was groot dat hij nu zo’n beetje de enige Britse militair was die op de basis aanwezig was, want Khost was voornamelijk een Amerikaanse aangelegenheid, en de jongens van het Regiment waren het grootste deel van de tijd op patrouille. Een andere manier was er niet. Je ving nu eenmaal geen terroristen door op de basis computerspelletjes te spelen – hoewel de Amerikanen soms een heel andere mening leken toegedaan.

‘Geef hem ervan langs, jongens,’ vervolgde Boshell. ‘We hebben die klojo bij Tora Bora laten ontkomen. Zoiets willen we niet nog eens meemaken.’

Josh liep het vertrek door naar de bar. Daar zat Boshell met een groepje ruig uitzienende Amerikaanse mariniers wier hoofden nagenoeg kaal waren geschoren en wier enorme biceps van duidelijk zichtbare tatoeages waren voorzien. ‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Josh.

‘De Derde Wereldoorlog, zo te zien,’ zei Boshell.

Josh hielp zichzelf aan een flesje Coke en een zak chips, en ging zitten. De televisie stond op Fox News en de tien, twaalf militairen die in de mess zaten werden door datgene waar ze naar keken geheel in beslag genomen.

Josh draaide zijn hoofd in de richting van het televisiescherm. ‘De meest dramatische dag in de oorlog tegen het terrorisme sinds elf september,’ klonk de stem van de nieuwslezer.

Josh nam een slok Coke en stopte een stuk of wat chips in zijn mond: het was drie maanden geleden dat hij iets anders had gegeten dan de plaatselijke kerriegerechten.

‘Op een dag vol verwarring en chaos, een dag die nu al de “Drie-stedenanslag” wordt genoemd, zijn drie belangrijke wereldsteden zonder stroom komen te zitten: Londen, Parijs en New York,’ vervolgde de nieuwslezer.

Jezus, schoot het door Josh heen. *Wat is er allemaal gebeurd?*

Op het scherm zag Josh een bekend beeld: Trafalgar Square tijdens de schemering, de wegen eromheen volkomen verstopt met verkeer, terwijl er op het plein meer mensen aanwezig waren dan tijdens de nieuwjaarsviering. ‘De gebeurtenissen van vandaag begonnen in Parijs, precies om twaalf uur vanmiddag. Overal in de stad viel de stroom uit, waardoor miljoenen mensen vast kwamen te zitten in de ondergrondse en op de wegen, en de scholen en kantoren gesloten moesten worden. Een uur later, om twaalf uur ’s middags plaatselijke tijd, kwam Londen zonder stroom te zitten, waardoor het openbare leven in die stad van het ene op het andere moment stil kwam te liggen. Volgens de politie was er sprake van grootschalige paniek en werd er geplunderd, terwijl er tevens totale verwarring heerste, aangezien ook het openbaar vervoer tot stilstand kwam. Rond Whitehall en Parliament Square werden troepen in positie gebracht vanwege het gerucht dat het om een grote terroristische actie zou gaan. De Londense burgemeester Ken Livingstone en premier Tony Blair riepen op tot kalmte, maar hun oproep had weinig effect. Daarna, als meest dramatische ontwikkeling van deze dag, viel precies vijf uur later – wederom precies om twaalf uur ’s middags – de elektriciteit in New York uit. Burgemeester Bloomberg riep op tot kalmte, aangezien de angstige bevolking van New York een nieuwe grootschalige aanval op haar stad verwachtte. De politie moest bij verschillende wolkenkrabbers die mogelijk doelwit zouden kunnen zijn en die overhaast door het kantoorpersoneel werden verlaten, de orde herstellen.’

Josh keek naar de gezichten van de andere mannen in de mess. Ze keken gespannen naar het scherm en spraken af en toe kort met elkaar. De toon daarbij was gedempt, niet veel meer dan gefluister, alsof ze tegelijkertijd zowel opgewonden als verbijsterd waren door hetgeen zich voor hun ogen afspeelde. Net als ik trouwens, bedacht Josh.

‘Er wordt reeds gespeculeerd dat de Drie-stedenaanslag het werk moet zijn van Al-Qaeda-terroristen,’ vervolgde de nieuwslezer. ‘Als dat inderdaad het geval is, mag dit de stoutmoedigste actie van deze organisatie sinds elf september worden genoemd.’ Josh zag hoe er werd overgeschakeld naar een verslaggever die voor het Pentagon stond, zijn haar in de war door de krachtige windstoten rond het gebouw. ‘Militaire bronnen ontkennen dat het hier om een gecoördineerde terroristische actie gaat,’ zei de verslaggever. ‘Ze benadrukken dat het mogelijk is dat

de stroom in alle drie de steden op exact hetzelfde tijdstip uitvalt. Maar tot nu toe is er nog geen informatie beschikbaar over de eventuele oorzaak van de stroomstoringen en hoe zou kunnen worden voorkomen dat zoiets in de toekomst opnieuw zal gebeuren.' De verslaggever zweeg even om die laatste regel nog eens goed door te laten dringen. 'Buiten regeringskringen zeggen sommige experts van mening te zijn dat het hier waarschijnlijk wél om het werk van Al-Qaeda gaat.'

'Dus is het nou een terroristische aanval of niet?' wilde de nieuwslezer weten, en hij keek in de richting van de verslaggever.

'Momenteel beschikken we over te weinig informatie om daar iets over te kunnen zeggen,' antwoordde de verslaggever. 'Misschien dat de wereld toch moet wennen aan de afschuwwekkende mogelijkheid dat iemand, waar zo iemand zich dan ook mag bevinden, de macht over de energiesystemen van deze wereld naar zich toe kan trekken. En op elk willekeurig moment de elektriciteitstoevoer kan uitschakelen.'

Josh zette zijn Coke neer. Er heerste nu alleen maar stilte in het vertrek. Het nieuws werd onderbroken door reclame, en niemand zei iets. 'Denk jij dat dat het werk van Al-Qaeda is?' vroeg Josh uiteindelijk, en hij keek daarbij naar Boshell.

Die haalde zijn schouders op. 'Wie zouden het anders moeten zijn?'

'Het moet haast wel,' zei een van de Amerikanen. 'Niemand anders kan zo'n stunt uithalen.'

'Het Pentagon zegt dat ze daar nog niet van overtuigd zijn,' zei Josh.

De militair glimlachte, waardoor er grote, witte tanden zichtbaar werden. 'Verdomme, ik heb zelf meegedaan aan missies die die jongens daar, tot we terug op onze bases waren, steevast glashard hebben ontkend.'

'Al-Qaeda die in drie grote wereldsteden de controle over de elektriciteitstoevoer naar zich toe trekt?' zei Boshell. 'Natuurlijk zullen ze zoiets nooit toegeven. Dan zou er paniek uitbreken.'

'Dan ziet het ernaar uit dat er voor ons werk aan de winkel is,' zei Josh.

Hij zag hoe de jonge verbindingsman hem van de andere kant van het vertrek wenkte. Josh sloeg het laatste restje van zijn Coke achterover en liep richting gang. Het was maar een kort stukje, maar hij voelde plotseling alle energie uit zich wegtrekken. Het was maanden geleden dat hij in een fatsoenlijk bed had geslapen of een fatsoenlijke maaltijd naar binnen had gewerkt. Zo ging dat soms wanneer je soldaat was. Zolang je in

een actie verwickeld was, hield je het allemaal nog wel vol, bleven je ze-nuwen intact. Maar zodra het achter de rug was maakte totale uitputting zich van je meester: de adrenaline vloeide weg en elke wond en blauwe plek begon het uit te schreeuwen van de pijn.

‘Terug naar je spelonk, Osama!’ riep Boshell.

Josh keek achterom en grinnikte. De afgelopen drie maanden had hij de kameraadschap van het Regiment gemist.

‘Ik zal ervoor zorgen dat je een scheermes krijgt,’ zei Bruton zodra Josh het vertrek binnenstapte. ‘Je ziet er uitgesproken beroerd uit.’

‘Het hele land hier ziet er beroerd uit, majoor,’ zei Josh. ‘Op deze ma-nier val ik minder op.’

Bruton was een lange man met donker, gemillimeterd haar en een dikke, ronde neus, plus oren die als de handvatten van een kruik uit de zijkant van zijn hoofd leken te steken. In het halfjaar dat hij nu onder het commando van deze man stond, was Josh niet bepaald vriendelijker over hem gaan denken: er liepen genoeg klootzakken rond die stomme beslissingen namen, maar er waren er maar weinig die dat zó volhar-dend deden als Bruton.

‘Nou, fijn je hier weer terug te zien,’ vervolgde Bruton. ‘En gefelici-teerd.’

Josh keek om zich heen door het vertrek. Aan de muur hing een gede-tailleerde kaart van het Afghaans/Pakistaanse grensgebied, en pal er-naast een serie van dertig foto’s: de meest gezochte Al-Qaeda-terroristen die in het betreffende gebied actief zouden zijn. Azim, de man die vol-gens de Firma belast was met de uitvoering van een grootschalige actie op Brits grondgebied, was er daar een van.

In een hoek stond een waterkoeler. Josh schonk een plastic bekertje voor zichzelf in en ging toen op de enige stoel zitten die naar het bureau stond togedraaid. Bruton ging tegenover hem zitten en legde een ge-opende blocnote voor zich neer. Hij liet een balpen tussen zijn vingers rollen en tikte met het uiteinde ervan tegen zijn mond.

‘Morgenochtend doen we een volledige debriefing,’ zei hij. ‘Maar het goede nieuws is dat de aanval een succes was. Azim is dood. De jongens in Vauxhall zullen daar wel blij mee zijn.’

Josh keek hem aan, onderwierp het gelaat van Bruton aan een nauw-keurig onderzoek. Hij zag geen enkel spoor van aarzeling of twijfel. ‘Azim is niet dood.’ Hij zweeg even, en wierp vervolgens een snelle blik omhoog. ‘Majoor.’

Bruton boog zich naar voren. ‘De Tomahawk sloeg precies in op de locatie die jij ons hebt doorgegeven,’ zei hij beslist. ‘Er is een onbemand vliegtuigje overheen gevlogen dat enkele foto’s heeft genomen. Alles in dat kampement is verpulverd.’

‘Er was een pick-up,’ zei Josh. ‘Een witte. Die is een paar minuten voor de raket doel trof vertrokken. Daar zat Azim in. Hij is ontsnapt.’

Bruton schudde zijn hoofd. ‘De missie was een succes, Harding. Zo zal het in de rapporten komen te staan.’

Josh haalde eens diep adem. Probeer je woede onder controle te houden, hield hij zichzelf voor. ‘Het heeft veel te lang geduurd,’ zei hij, zijn stem een en al onverzettelijkheid. ‘Als die raket eerder was gelanceerd zouden we hem te pakken hebben gehad. Maar zoals ik al zei, hij is ontsnapt.’

‘Luister goed naar me, Harding,’ zei Bruton. Hij stond op en liep naar de andere kant van het vertrek, waar hij vlak voor Azims foto bleef staan om die het volgende moment van de muur te rukken. ‘Als ik zeg dat iemand dood is, dan is-ie dood. En dan blijft hij dood. Begrepen?’

Josh stond op. ‘Dan zullen we moeten afwachten tot die klojo onder een andere naam weer terugkomt, en hem vervolgens opnieuw liquideren.’